

Ти, Господи, надія моя ...

ГОЛОС НАДІЇ

№ 7 (113),
серпень 2000

Виходить з лютого 1991 року

Газета друкується на добровільні пожертви і розповсюджується
безкоштовно

Вітаємо з ювілеєм!

1990
-2000

1990 рік. Зміни в державі. Душі людей, які так довго тримали в лещатах заборон, нарешті вирвалися на волю і, не маючи опори, почали кидатися то в один, то в другий бік в пошуках невловимого щастя. І розчаровувалися. Саме в цей час з'явилися перші місії. Проповідь спасіння в Ісусі Христі стала благодатним дощем для змучених, спраглих душ. І серед тих, хто ніс людям Слово Боже, були і місіонери місії «Голос надії». Театральна площа м. Луцька не раз переповнювалась тими, хто хотів напитися з Живого Джерела. А благовісники місії робили все можливе, щоб кожна душа вгамувала спрагу і прославила Бога. Вони поїхали в Карелію та Якутію, Комі край та Удмуртію. Їхня праця не закінчилася початком, а продовжується ось уже 10 років...

Голос мрії, що звучить 10 років

Бригада будівельників працює на земляних роботах. Спершись на заступу, відпочивають мріють вголос, хто що придбав би, якби раптом відкопали скарб. Хтось купив би машину, хтось хату, хтось ще щось. А один з них, Микола Синюк, задумливо мовив: «А я заснував би місію...»

...До свободи проповіді Євангелії було ще кілька років.

Із спогадів Івана Чоботарьова.

...Що ти скажеш про себе?...

Він відповів: «Я голос...»

(Ів.1:23).

Отже — десять років. Невеличкий відрізок земного буття.

...Нещодавно, приводячи в порядок свої папери, я навмання розгорнув записник і з подивом прочитав рядки, датовані 1989 роком, що стосуються ювілейної дати місії.

«... Минулої неділі — євангелізація у Тернополі, перед тим — Шепетівка і Рівне, — десятки тисяч людей. Лунає проповідь про Христа. Вітер перебудови розвіює затхлість бюрократичних кабінетів. Та чи надовго? Я мрію про проповідь (і глибоко в душі — про місію) для Росії...» (10.09.89р.).

Мрії — як діти. Вони народжуються, зростають, живуть з нами, але інколи вмирають, щоб звільнити місце іншим.

Чи думав я, коли робив цей запис, що потаємне бажання серця стане дійсністю через дуже короткий час?

Шлях становлення місії «Голос надії» розпочався з маленької кімнатки чергового, що на території дому молитви на вулиці Вороніхіна, 14а.

Тут зібралось до десятка братів, і серед них — Віктор Наумчик, Славик Миронюк та інші. Вони гаряче дискутували з приводу організації місій, їх діяльності, приводячи в приклад сусідів-рівненчан, що вже

майже рік працювали з місією «Світло Євангелії».

Сьогодні, оглядаючись на пройдений шлях, згадую тих, хто був серед перших працівників...

...Якось в офіс місії, що розміщався у невеликій кімнаті підвального приміщення Церкви Христа Спасителя, зайшов чоловік середнього зросту. Привітався і сказав:

— Мене звати Володимир, прізвище Галенко, я з Ківерець. Знаєш такого?

— Знаю, але не дуже, — відповідаю.

— Я тривалий час працював у Росії, в Тамбовській області, знаю тамтешні духовні потреби і ситуацію, хотів би попрацювати там як місіонер хоч якийсь час. Чи не змогла б місія допомогти мені в цьому?

Я, звичайно, не дослівно передаю діалог з братом Володимиром, але саме він був першим офіційним працівником від місії «Голос надії» в Росії.

Потім розпочала роботу євангелізаційна група в м. Іжевську (Удмуртія) з братом Миколою Климчуком і Анатолієм Якушевським. Через короткий час, майже одночасно, запрацювала в Карелії група «Світло для світу» на чолі з Павлом Цвором, група «Євангеліст» — у Комі краї з братом Федором Величком, група «Одне серце» — в Якутії з братом Олександром Головієм, група місіонерів у Нижньогородській області з братом Аркадієм Олешем, група з м. Нововолинська — в Татарії, м. Казань, з братом Анатолієм Редьком...

На 1-й конференції місії «Голос надії», яка відбулася 22 червня 1991 року в м. Луцьку, було зазначено, що від місії працюють 11 євангелізаційних груп, трудяться як на Волині, так і за її межами.

...Пригадую перше хрещення в Якутії, в м. Удачному. 22 душі стояли біля невеличкої річечки у

Якутія. Перші зібрання, перші молитви і — перші плоди (фото з архіву, 1990 рік).

білій одежі. Сотні людей прийшли подивитися на незвичне видовище. В повітрі кружляв вертоліт — очевидно, хтось з місцевого начальства цікавився: що там на березі відбувається... А під вечір, коли сонце вже зайшло і біла ніч запанувала над тайгою, на невеличкій дачі однієї з сестер відбулася вечерея любові. Кожен приніс з дому що мав: пиріжки, консерви, зелень. Саша Шостак з Ковеля разом зі мною аж надто смакував запашний іван-чай, що пишно цвів о цій порі. Біля нас сидів чоловік однієї з сестер, що прийняла хрещення. Він якось підозріло поглядав навколо, але потім заспокоївся.

Наступного дня ця сестра повідомила брату Саші Головію:

— Після вечері ми прийшли з чоловіком додому, він знімає свій піджак, а в кишені — великий ніж. На мій здивований погляд відповів: «Я вчора йшов з тобою і думав собі: хто зна, що там ті бандери собі придумали. Але нічого, я просто так не дам себе взяти. Ось і приховав ніж, на всяк випадок...»

Ось така вечерея любові вийшла. Це було так недавно і так давно. Ті, хто першим приймав хрещення, сьогодні несуть служіння пресвітерів і дияконів у своїх церквах і самі посилають місіонерів на нові місця. Власне, це і була стратегія місії з самого початку праці — відкривати нові церкви, які потім самі змогли б продовжити місіонерську роботу в своїх околицях.

Багато чи мало ми встигли зробити за ці 10 років — об'єктивно оцінить один Господь. Про кожен регіон праці місіонерів можна було б писати дуже і дуже багато. Можливо, в майбутньому з'являться книги про Божих посланців. Багато хто з читачів газети знає їх і молиться за них.

Сьогодні хочу згадати тих, чиї імена майже не бувають на сторінках газети, але це не применшує важливості їхньої праці на ниві Божій. Це люди, які моляться і жертвують на місійну працю.

У книзі Господній кожна молитва і кожна пожертвувана копія відмічена. Щиро дякуємо за співпрацю нашим друзям з США: брату Віктору Дежнюку з м. Пор-

тланда, Андрію Семенюку з м. Сіетла, Аркадію Олешу з м. Колумбуса, Віктору Якимову з м. Рочестера і багатьом-багатьом іншим друзям-молитвенникам і жертводавцям за їхню працю, щирість і відданість Господу. Дякуємо служителям Церкви Христа Спасителя м. Луцька — братам Василю Величку та Петру Мельнику за взаєморозуміння і духовну підтримку, обласній пресвітерській раді Волині на чолі з єпископом Степаном Веремчуком і всім, кого згадали і кого не згадали, але кого пам'ятає Господь. Без спільної нашої праці і благословення Божого не було б того, що ми сьогодні називаємо — місія «Голос надії».

Щиро вітаю Вас, дорогі співпрацівники місії, з ювілеєм.

Смиренно, зі скромністю продовжуймо свою працю, пильнуючи в сірих буднях, а ювілеї і

свята самі прийдуть.

«А Богові подяка, Який дав нам перемогу через Господа нашого Ісуса Христа. Отож, брати і сестри мої любі, будьте міцні, непохитні, збагачуйтесь завжди в ділі Господньому, знаючи, що праця ваша не марна перед Господом!» (1Кор:15-58).

Директор місії «Голос надії»
Микола СИНЮК.

Нерідко місіонерам доводилося розпочинати свою працю просто неба.

Місіонер Петро Кибукевич (фото з архіву, 1991 р.)

На современном этапе, в конце двадцатого века, задачи и методы миссии остаются те же, что и в апостольские времена. Задачи — евангелизация мира и основание новых церквей. Методы — «всенародно и по домама» (Деян. 20:20). Но ведь это непосредственные задачи церкви. Да, церковь, замкнувшаяся сама в себе и заботящаяся только о духовном благополучии своих членов, очень скоро приходит к духовному упадку. Живая, настоящая церковь — это миссионерствующая церковь!

...Община христиан в древней Антиохии жила благословенной духовной жизнью. Ее пастыри, пророки и учителя служили Господу в посте и молитве. Но Дух Святой предусмотрел еще один вид служения. На одном из собраний «...Дух Святой сказал: отделите мне Варнаву и Савла на дело, к которому Я призвал их» (Деян. 13:2). Что же за дело было у Духа Святого для этих двух мужей? Сегодня мы с полной уверенностью говорим: Бог избрал Варнаву и Савла на миссионерский труд, результатом которого были многочисленные общины язычников в разных уголках Римской империи.

Церковь и миссия — два звена Божественной золотой цепи, предназначенной для одной цели: продолжить дело Христа на земле. Если церковь заботится и опекает своих членов, то миссия — передовой край церкви: через евангелизацию приобретает для нее новые и новые души, создает общины, которые в свою очередь посылают миссионеров на нераспаханные нивы.

Информационный бюллетень миссии «Голос надежды», №1, 1990 г.

«Краще стертися від роботи, ніж заржавіти від неробства»

Ці слова стали життєвим кредом заступника директора місії «Голос надії» і диякона Церкви Христа Спасителя м.Луцька Є.Т.Мельничука. Він невтомно працює, забезпечуючи матеріально-технічну базу місії. Та «служачи при столах», не забуває брат і про служіння словом. Євген Тихонович — один з перших працівників нашої місії.

— Євгене Тихоновичу, розкажіть, звідки ви родом, в якій сім'ї виховувалися, як прийшли до Бога?

— Народився я в селі Журавники Горохівського району в 1957 році у віруючій сім'ї. Мій батько був дияконом церкви. Нас у сім'ї було четверо, правда, були ще дві сестрички, але вони померли в дитячому віці. Я був наймолодшим у сім'ї. Змалку я бачив побожне життя своїх батьків, які завжди вчили мене любити Бога. Тому коли переді мною постало питання, яким шляхом іти, я обрав дорогу з Господом. І хоча батьки мої померли дуже рано: тато — коли я вчився у 5 класі, а мама — як служив в армії, їхні настанови назавжди залишилися в моєму серці.

Зразком служіння Богові для мене став також перший пастор Луцької церкви ХВС В.А.Рихлюк. Коли я приїхав у Луцьк, де влаштувався працювати на електроапаратний завод, то жив неподалік від брата. Він був завжди відданий справі, яку доручив йому Бог, і це

стало прикладом для мене. Фраза, яку він постійно повторював, назавжди закарбувалася в моїй пам'яті: «Краще стертися від роботи, ніж заржавіти від неробства».

— Як ви почали свою працю в місії, що входило тоді у ваші обов'язки?

— В 1988 році в Луцьку наша церква почала будувати молитовний будинок, я працював на будівництві. А в 1991 році М.Синюк запропонував мені роботу в місії, відповідати за господарську частину. Тоді саме почали будувати офіс місії. Також хотіли налагодити якусь виробничу діяльність. І всю цю роботу потрібно було організувати. Потім, правда, ми прийшли до висновку, що буде краще для місії, якщо вона існуватиме за рахунок добровільних пожертв, а не власного виробництва. Та все ж господарської роботи було чимало. І хоча вона зовсім непомітна, бо в центрі уваги проповідь Євангелії, я виконував її з радістю, із задоволенням, від щирого серця.

Окрім вирішення господарсь-

ких питань, я дуже любив проповідувати, спілкуватися з людьми, молитися за інших людей. Тому я охоче відвідував місіонерські точки, підтримував місіонерів, ділив їхні радощі та печалі.

За ці роки я ніби зрісся з місією, став з нею єдиним цілим. І радісні хвилини, і хвилини труднощів, невдач — все це стало частиною мого життя, мого серця.

— Як ви оцінюєте працю місії за десять років її існування?

— На сучасному етапі місія має чітку структуру роботи. Раніше ми не знали, як правильно робити, не мали досвіду, та все ж Господь давав нам мудрість, допомагав вирішувати всі проблеми. За роки співпраці у нас з Миколою Петровичом не було жодного конфлікту чи серйозного непорозуміння.

З останньої поїздки по місіонерських точках України я помітив, що поля заросли бур'янами, а людські душі байдужістю, як до держави, до уряду, так і до Бога. Та все ж Господь дає силу місіонерам розбивати цей граніт байдужості силою Слова Божого. За весь період існування місії я бачу велике Боже благословення: відкриваються нові церкви, Господь долучає спасених до Церкви, Слово Боже проникає у кожен домівок.

Коли тільки місія почала свою діяльність, ми одержували контейнери з тисячами Євангелій чи Біблій. Це для нас було диво! Раніше ж мало у кого була Біблія. Я з дитинства мріяв мати свою хоча б Євангелію. Пам'ятаю ту радість, яку пережив, коли мені подарували її. Чому згадав про це? Зараз я маю Біблію і не користуюся тією своєю першою Євангелією, але декілька років тому, гортаючи сторінки цієї пам'ятної для мене книги, натрапив на невеличкий листочок паперу. На ньому були записані слова одного з пророцтв: «І будет Россия вспахана, как поле». Тоді ми не розуміли цих слів. Думали, що нас, так як наших батьків та дідів, будуть вивозити туди на заслання, і ми, як вони колись, будемо там проповідувати. Та сталося зовсім не так. Господь відкрив двері для благовістя. Отож, Божа рука над нами, і наше завдання — трудитися.

Директор місії «Голос надії» Микола Синюк (в центрі), та його заступники Євген Мельничук та Віктор Онищук

*Згадує заступник директора місії
«Голос надії» Віктор ОНИЩУК.*

Це був кінець 80-их років. В той час молодь Луцької церкви була дуже активною. Ми регулярно проводили молодіжні зібрання та бесіди на своїй дільниці (Львівська-ДПЗ). Я тоді працював у спортшколі водієм автобуса. Тому ми, маючи транспортний засіб, могли їздити на евангелізації, до віруючих в інші місця. На нашій дільниці був хор, яким керував Федір Величко. З цим хором ми їздили по Волинській, а також по Рівненській області. Але в наших серцях було велике бажання їхати і проповідувати кудись далі. Христос сказав до учнів: «...і Моїми ви свідками будете в Єрусалимі... і аж до краю землі». Нам також хотілося чогось більшого, як Єрусалим. Ми хотіли іти до краю землі. Школи, яка б могла дати конкретні знання про

місіонерську працю, тоді не було, ми знали лише теорію, яку засвоїли у місцевих церквах. Але Бог вклав у наші серця велике бажання трудитися для Нього. Особливий поштовх дала нам конференція, що відбулася в Києві в лютому 1990 року. Там ми вперше побачили евангелізаційну групу, яка діяла при Одеській церкві ХВЕ. Нас це запалило, і ми вирішили створити свою групу.

Почали збиратися, співати, і невдовзі вже були готові йти і проповідувати. Нам до рук потрапила якась адреса у Московській області, і ми вирішили їхати туди. Наші серця горіли бажанням нести людям вістку спасіння, і ми, як апостоли, не могли сидіти на одному місці, сила Духа Святого кликала нас далі. Про місію ми ще не знали, тоді вона тільки розпочинала свою роботу, тому самі збирали гроші для поїздки у Московську область. Але Бог визначив інше місце для нашої праці.

Це був десь квітень-травень 1990 року. Одного разу в церкві нас запитали: «Чи не хотіли б ви поїхати на евангелізацію в Комі?» Чому саме туди? У церкву приїжджав один брат з Інті (місто в Комі Краї),

«ГОСПОДЬ ІШОВ ПОПЕРЕДУ НАС»

*Евангелізація на вулиці м.Інти Комі Краю, 1991 рік.
Зліва направо: Федір Величко, Віктор Корчук, Руслан Момотюк, Віктор Онищук, Михайло Радзивилюк, Галина Онищук, Петро Білик, Ольга Кравчук.*

ХРИСТІЯНЬКА МІСІЯ
10
РОКІВ
«ГОЛОС НАДІЇ»

сам він уродженець Волині. Коли він побачив, що в Луцьку така велика церква, попросив, щоб приїхали і проповідували в Комі, де було дуже мало віруючих.

Тому 21 липня 1990 року 8 братів і 2 сестри поїхали в Інту. Цілу ніч у поїзді ми співали, розмовляли зі студентами, які їхали з Москви на канікули. Були білі ночі, у вагоні видно, біля нас зібралося багато людей. Це для них було чимось новим, такого вони ще не бачили. Ось така наша перша евангелізація в тому краї.

В Інті ми прийшли у відділ культури. Цей відділ займався організацією концертів, різних масових заходів. Ми стали знахідкою для них, тому що їхні концертні групи не дуже-то хотіли працювати. Працівників відділу настільки зацікавила наша пропозиція, вразив наш

ентузіазм, що вони разом з нами прямо в адміністрації схилили коліна і молилися. Так ми почали нашу спільну працю. Вони взяли на себе всю організацію евангелізацій, дали нам транспортні засоби, покривали деякі дорожні витрати. Ми проводили по 4-5 евангелізацій щодня. У нашому розпорядженні були всюдиходи, автобуси, літак АН-2 (в народі його називають «кукурузником»). Той же відділ культури оплатив нам відрядження, і ми теплоходом здійснили поїздку по річці Печорі, проповідуючи в усіх містах, повз які ми пропливали. І в усьому цьому ми відчували сильну руку Божу...

Повернувшись з цієї поїздки, ми почали налагоджувати стосунки з місією, яка тоді вже була юридично зареєстрована. І з того часу почалася наша спільна праця...

Ось так недвозначно писала загальноміська газета Воркути від 28.11.1999 р. про пастора церкви В.Онищука та її членів:

«...К сожалению, в духовном смысле современный мир разделен на людей верующих и неверующих. И поэтому последние просто не могут насладиться тем счастьем, покоем и радостью, которыми Бог щедро одаривает своих родных детей, верующих в него. И глядя на людей которые выбрали судьбу слугителя Бога, понимаешь, что в них есть нечто, что отличает их от других, и хочется понять, что же именно...»

Біля витоків місії

Володимир Володимирович Галенко нічим особливим з-поміж місіонерів місії «Голос надії» не вирізнявся. Він був одним з десятків тих, хто, передчуваючи майбутню свободу, використовував будь-які можливості, щоб проповідувати Слово Боже. Під час відпусток молоді та старші брати і сестри за власні кошти їхали в Карелію та Сибір, долали тисячі кілометрів, щоб сказати людям про Бога. А Володимир Володимирович просто перший, хто написав заяву про членство в новоутворену місію.

Народився він 8 березня 1938 року, і назвали його на честь батька — Володимир. Та не судилося Володимиру-старшому побачити свого сина, який став чи не останнім його подарунком дружині. І лише коротенька вісточка, яку одержала вона з тюрми, додавала їй сил: вона не сама, вона — з Богом! «Хай Бог допоможе тобі виховати нашого сина, бо в мене подушка — сніг, перина — сніг, та й постіль уся — сніг», — писав чоловік, дізнавшись про народження дитини. Цей сніг став і могилою йому, мученику за віру Христову.

А дружина... Вона понесла на своїх слабких плечах усі турботи суворих буднів. Війна, важка праця в Німеччині, повернення в Україну, де далеко не з простертими обіймами чекали таких, як вона... А син виростав, мужнів. Не зогляділася, як і школу закінчив: пора обирати життєву стежину. Юнакові не давала спокою дитяча мрія — стати льотчиком. Або-або — постало питання: льотчик чи християнин. Вибрав перше... І ось Володимир — студент льотного училища в місті Уфі. Задоволений, щасливий.

А мати плакала: не тішив її такий вибір. Не раз уже, напевно, в мріях вона бачила свого сина проповідником, вірним християнином, а тут... І як кожна мати-християнка, вона молилася, молилася і... вірила. Нарешті настав той довгожданий день, коли блуд-

ний син повернувся до свого Отця. Не було в тому наверненні якоїсь високої поезії чи драматизму: просто син, щоб догодити матері, пішов на зібрання. З дитинства він знав тих людей, що зібралися в домі молитви, з дитинства чув Слово Боже, але в той день йому все здавалося якимось новим. Це Бог торкнувся серця юнака Своєю всемогутньою рукою: і знайомі псалми залунали для нього якимось тривожно і піднесено; а такі, колись втомливі, і, здавалося, безкінечні молитви — як урочистий тріумф людської душі. Одне ли-

шень питання не давало спокою: «А що, коли зараз прийде Господь і забере всіх їх, а я залишусь на землі?» І все єство юнака наче запротестувало: «Ні, Господи, ні! Я не хочу цього. Я хочу бути з Тобою. Хочу співати, молитися так, як ці люди. Я хочу служити Тобі: завжди, всюди!»

З того дня Володимир почав іти вузькою стежиною, що веде у вічне життя. І з перших кроків він відчув у своєму серці поклик іти й проповідувати Слово Боже.

Було це на зібранні. Багато людей з різних сіл зібралося в домі молитви. Володимир, міцно стискаючи свою Євангелію, став позаду усіх, чекаючи початку служіння. Та ось думка: «Коли побачать в моїх руках Євангелію, то подумают, що я проповідник, ще скажуть проповідувати», — і заховав книгу. Та протягом усього зібрання у серці чомусь відбувалася боротьба: то витягне Євангелію, то знову заховає. Та надокучлива думка врешті перемогла: «Ні, заховаю, так буде краще!»

Зібрання закінчилося. Люди почали розходитися. Володимир теж збирався йти, та несподівано до нього підійшов один проповідник і запитав:

— Чому ти не став для слова?

— Чи я б зміг, я тільки показався? — відповів хлопець.

Володимир Галенко (на фото справа) став місіонером відразу після свого навернення до Господа у 1960 році, коли разом з братами (зліва направо) Петром Козяром та Степаном Чмілем поїхав у поліські села Будки, Кам'януха, Лісово, Підцаревичі.

— Бог показав мені таке видіння: ангел підніс тобі Біблію і сказав: «Йди й говори до народу. Яке місце відкриєш, те й говори, а я благословлю!» А ти чомусь все відвертав голову від ангела, і той, бачачи, що не зможе тебе переконати, відійшов і заплакав.

Володимир тоді зрозумів, що Бог визначив для нього таке служіння: проповідувати слово Боже. І до кінця свого життя він виконував цю працю. Ні, не для слави чи якоїсь нагороди, не тому, що хотів спасіння здобути ділами, а тому, що жаль до людей, які гинуть, сповнював серце брата. «Шкода мені цих людей», — не раз ці слова Ісуса Христа можна було почути чи то в його проповідях, чи в простих дружніх розмовах.

Багато жителів Ківерець, де жив Володимир зі своєю сім'єю — дружиною та шістьма дітьми, вже наперед знали, що після привітання він запитає в них: «Куди ви йдете? Не туди йдете, немає там добра. На зібрання йдіть, до Бога!»

«Дуже вже він любив запрошувати людей на служіння. Мав якийсь особливий підхід до них, — згадує дружина Володимира Галенка Зоя. — Пам'ятаю, на зібрання прийшла одна невіруюча жінка з нашого селища. Коли почали закликати до покаяння, вона дуже плакала, але не вийшла. Потім хтось з віруючих запитав у неї: «А ти не хотіла покаятися?» Жінка відповіла: «От якби ще раз сказали, то вийшла б». Це почув Володя і, підійшовши до неї, сказав: «То ще не пізно, пішли, помолимося». Жінка погодилася і в той же день віддала своє серце Господу.

Жага звіщати Слово Боже не згасала у серці брата. Та по-особливому запалала вона тоді, коли в нашій країні настала довгождана свобода. Відкрилися двері для проповіді Євангелії, і в Луцьку почали говорити про створення місії. Володимир вирішив будь-що стати її членом, щоб мати змогу проповідувати не лише в рідному селищі та його околицях, а й «до краю землі». У 1989-ому брат вирушив у далекий Лісосибірськ, далі в Іркутськ, в Якутію... Яке

велике жниво! А сил, на жаль, так мало...

Повернувся в Луцьк, щоб трохи поправити здоров'я. Та чи відпочинеш тут: ось брат один прийшов, просить причілки мурувати. Подумав Володимир: «Чоловік небагатий, треба допомогти». Та сил майже не було. Роботу, що міг зробити за два дні, робив тиждень і врешті сказав до дружини: «Це, мабуть, моє останнє добре діло». Ці слова стали пророчими. Наступного дня потрапив у лікарню, потім переніс не легку операцію. І через місяць брата не стало. Це був 1991 рік. Ми-

нуло лише два роки відтоді, як Володимир вперше поїхав у Росію і ще менше з того

часу, як проповідував у Якутії. Але люди цього краю вже встигли полюбити брата та його полум'яні проповіді. Незадовго до його смерті в Якутії був Микола Синюк. Не знаючи про хворобу брата, він запевнив місцевих жителів, які так щиро просили, щоб приїхав Галенко, що той обов'язково приїде. Безвідмовна натура Володимира, який будь-що був готовий виконати Боже повеління, давала право так твердо обіцяти. Знали — брат не підведе. Та що людські плани у порівнянні з Господніми. Бог передбачив для Володимира щось інше, чого, мабуть, ніхто і не сподівався, — переселення у Вічні Оселі Небесного раю. А продовжити працю Свого слухняного сина Господь кличе ще багатьох...

Можливо, й ти серед них, прислухайся до свого серця...

Прповідь

Рятуні узятих на смерть

«Прийдіть до Мене усі струджені та обтяжені, — і Я заспокою вас» (Мт.11:28). Це звернення Ісуса Христа до всіх людей планети Земля звучить вже близько дві тисячі років. Але як почути цей заклик і повірити йому без проповідника? Адже «віра від слухання, а слухання через Слово Боже» (Рим.10:17), а той, «хто покличе Господнє ім'я, буде спасений» (Рим.10:13-14).

Такий зв'язок існує між Богом та людською душею від початку світу й аж до сьогодні. Тепер стоїть питання: хто повинен нести вістку про Христа в ті місця нашої країни, де не чули про спасіння душі людської? Це обов'язок проповідника. Правда, різні люди по-різному дивляться на життя. Одні вважають, що зараз їх Господь ще не посилає, інші дякують Богу за цю свободу і поспішають на проповідь Євангелії. А є такі, що моляться за тих, хто проповідує. Коли я від'їжджав у Якутію, одна сестра мені сказала так: «Їдьте, хай вас Бог благословить. Я буду молитися за вас, бо це моя праця. Мені вручив її Господь». Я вірю, що Бог бачить діло кожного і кожний отримає за нього нагороду.

Хочу коротко сказати: багато братів і сестер, відчувши свій обов'язок перед Богом, з усією щирістю включились у роботу місії «Голос надії» і понесли вістку про Христа в Сибір. Проповідники, підтримані молитвами Церкви і матеріально, силою Духа Святого досягають людських сердець, які розм'якшуються Словом Божим. Люди каються в своїх гріхах, дають обітницю служити Богові, їхні серця наповнюються миром, радістю, спокоєм. Багато було зустрічей у різних місцях і з різними людьми. Та майже в усіх одне прохання: «Розкажіть нам про Христа». В цей сприятливий і відповідальний час я закликаю всіх спасених: розкажіть людям про спасіння, яке приніс Ісус Христос, викладайте їм повну Євангелію, не перекручуючи Слова Божого. Навчімося в апостола Павла пильності (Дії 18:25). Для чого потрібна пильність? Щоб правильно викласти науку Господа, «...як мудрий будівничий, на основі, що є вона — Ісус Христос» (1Кор.3:10-11). Не віднімаючи нічого і не додаючи зайвого, за все бо дамо відповідь.

«Ювілей місії — це свято тих, хто горів бажанням сказати людям про Христа»

Згадує
Євген АБРАМОВИЧ

Офіційною датою заснування місії «Голос надії» вважається березень 1990 року. Але ідея про її створення з'явилася набагато раніше, в часи, коли ще мало хто з віруючих знав, що таке «місія».

Починалося все із зустрічей молоді луцької церкви. Зібрання проводилося тоді ще на Кічкарівській, але в церкві вже піднімалося питання про будівництво свого молитовного будинку. Молодь, якої було дуже багато, хотіла щось робити. В країні ще трималася комуністично-атеїстична ідеологія, але після того, як до керівництва прийшов М. Горбачов, всі передчували якісь перемини.

Збиралися молоді брати і сестри найчастіше на квартирі в Івана Чоботарьова. Збиралися не лише, щоб послівати та помолитися, але й говорили про те, щоб почати евангелізаційну роботу за межами церкви. Цей дух місіонерства був від Господа, бо не можна назвати когось, хто був ініціатором цього. Думки про місію були у кожного з присутніх. Мета була одна: проводити масові евангелізації. Старші брати підтримували ініціативу молоді, але, зважаючи на тодішню ситуацію, самі безпосередньої участі в евангелізаційних заходах не брали.

Перші евангелізації стали можливі з нагоди святкування тисячоліття хрещення Русі, яке проводилося на державному рівні. Перше публічне богослужіння разом з баптистами відбулося в будинку культури саме через це. Потім дуже популярними стали дискусії з участю віруючих. Якщо за радянських часів лекції на атеїстичні теми були односторонніми, тобто лектор читав лекцію на задану тему, а присутні мали право лише слухати, не задаючи зайвих питань, то перші пробіски свободи дозволили віруючим вступати в діалог з лекторами. При переповненому залі це було більше

схоже на імпровізовану проповідь. То був 1988 рік...

А потім молодь вийшла за стіни приміщень. Луцький парк імені Лесі Українки. Стихійні евангелізації з піснями та проповідями. Відповідні органи тоді реагували миттєво. Молодих евангелістів оточувала міліція, «товариші з органів». Але не наважувалися розганяти, як це могло бути всього лише два-три роки тому. Проводилися зібрання на Замковій та Театральній площах. Але це вже трохи пізніше, коли такі заходи набули статусу напівдозволених, а віруючі все активніше несли вістку Євангелії.

Якщо спочатку евангелізації проходили стихійно, на ентузіазмі молоді, пізніше виникла думка організувати цей рух. Це питання вже обговорювалося служителями церкви, і навіть на рівні області. Спочатку планувалося створити місію на базі луцької церкви, але коли дізналися, що евангелізаційною працею вже задіяно багато церков області, вирішили розширити її межі. Новостворена місія фактично об'єднала місіонерські групи та окремих місіонерів, що вже працювали в основному в Росії. Спільне засідання щодо створення місії відбувалося в Домі молитви села Рованці. На ньому були присутні брати з Луцька, Новово-

линська, Ковеля. Стояло питання обрати директора місії. З двох кандидатур Петра Янюка та Миколи Синюка вибрали М.Синюка.

Святослав Миронюк та Віктор Наумчик були основними спонсорами місії. Вони створили кооператив, а при ньому — відділ милосердя, через який багато жертвували на працю місіонерів, зокрема на поїздки в Росію. Віктор Наумчик потім довгі роки присвятив «Голосу надії», працюючи заступником директора. С.Миронюк профінансував і першу евангелізацію на луцькому стадіоні, заплативши за його оренду 4 тис. рублів. Пізніше він заснував місію «Жива вода», пропрацювавши її директором до самої смерті в 1997 році.

Велику допомогу духовною літературою та Бібліями отримувала місія від сім'ї Мертесів з Німеччини.

Великий вклад у створення місії зробив Іван Чоботарьов. За характером спокійний, розсудливий, покладистий, він мав багато ідей, працював художником-оформлювачем, брав участь у підготовці газети та місійних бюлетенів. Варто зазначити, що саме він створив місійну емблему.

Коли говорити про ювілей місії, то треба сказати, що це свято тих, хто йшов евангелізувати та проповідувати, не думаючи ні про місію, ні про майбутні ювілеї. Вони просто горіли бажанням сказати людям про Христа. Саме завдяки їхній енергії, ентузіазмові та відданості сьогодні існує «Голос надії».

Молодіжний хор луцької церкви - активний учасник евангелізацій. Регент - Олександр Величко (фото з архіву, 1991 рік).

Місіонери «Голосу надії» несуть вогонь пробудження в XXI століття

Християнська місія «Голос надії» вже працює 10 років. Її перший офіс — маленька кімната в підвальному приміщенні Церкви Христа Спасителя. Там збиралися перші місіонери на молитву, там друкувався перший інформаційний бюлетень.

Це була невеличка кімната з кількома столами, книжковою полицкою, яку змайстрував брат Іван Чоботарьов, друкарською машинкою; сюди ж надходили перші листи, тут з'являлися перші місійні офіційні папери і тут же сиділи мудрували над статутом місії.

Цікаво було готувати перший номер інформаційного бюлетеня. Журналістів в місії не було. То майже всі статті доводилося писати Миколі Петровичу. Зразу ж ці рукописи друкували на машинці, навіть по декілька разів, щоб було красиво, без помилок. А Іван Георгійович Чоботарьов оформляв як художник кожну сторінку. А потім готовий бюлетень тиражували в Нововолинсь-

ку, бо там вже була якась приватна друкарня.

Взагалі, І.Г. Чоботарьов дуже багато потрудився в місії. Він був благословенням для нас. Йому дуже вдавалося придумувати різні гасла до конференції, заголовки до статей, оформляти стенди. Разом з тим, він був чудовим проповідником на евангелізаціях.

Часто наші бесіди продовжувалися далеко за північ. Майже всі працівники місії ще працювали на державних роботах. Пам'ятаю, що одна бесіда закінчилася після четвертої ранку, і всі поїхали прямо на роботу. Працю-

вали тоді без оплати, всі були ентузіастами місіонерської справи. Кожен спішив хоч чимось допомогти місіонерству. Серця багатьох християн загорілися вогнем місіонерства і несуть його до цього часу. Місіонери «Голосу надії» несуть вогонь пробудження в XXI століття.

Лариса ОНИЩУК.

Так виглядала титульна сторінка першого бюлетеня місії.

Свідчення

Мир вам!

Пише вам листа віруюча з міста Конотопа Маслакова Наталія. До Бога я прийшла в 1998 році, прийняла водне хрещення і ходжу до церкви «Голос надії» християн віри євангельської. Я від щирого серця вдячна нашому Господу, що Він покликав мене, змив Своєю кров'ю мої гріхи, дарував вічне життя. Я вдячна йому за все, що маю: дітей, чоловіка, роботу. Господь зцілив мою доньку від головного болю, який був у неї місяцями. Він змилювався, Він почув мої молитви, і я вдячна йому безмежно.

Я працюю медсестрою в лікарні ось уже 8 років. За цей час мене «скорочували», переводили в інші відділення декілька разів. Останні чотири роки я працювала тимчасово, на період декретної відпустки однієї з медсестер. Але час минув — і мене хотіли звільнити. Я дуже хвилювалася, прийшовши додому, довго сиділа, не вистачало сили навіть по хаті ходити. Потім стала на коліна: «Ісусе, мені боляче», — сказала я і заплакала. У відповідь прийшла думка, що Христу було набагато важче, коли його розпинали. Господь мене зміцнив, і я вже не плакала, а співала, я славилася Христа. Через кілька

днів мені дали тимчасову роботу на півроку на півокладу. Дякую Богу і всім віруючим нашої церкви, хто молиться за мене в той час. Я думала: півроку мине — і знову звільнять. Кожного дня молилася за свою потребу, і відповідь прийшла через два тижні. Мені дали постійну роботу з повним окладом. Про робивши два місяці, знову потрапила під скорочення штату, і знову молитви до Бога. Але на цей раз вже маю спокій в душі, бо Господь ніколи не залишав своїх дітей напризволяще. Куди не йду і що не роблю, я знаю: у Господа мого все під контролем. Я знаю, що у всіх життєвих бурях Він поруч. І хто ще не знає Господа або в чомусь має сумнів, знайте, що з Богом легко переносити всі незгоди, всі тягари нашого земного буття.

Зараз, в цей час, я маю постійну роботу і дякую Господу за його любов і милість до мене, дякую, що мій чоловік теж іде до Бога. Я впевнена, що прийде той час, коли ми разом будемо жити для Бога і служити йому всім своїм серцем.

**З повагою до всіх Вас сестра в Христі Ісусі
Маслакова Наталія.**

«Голос надії» на Волині

Дім молитви
церкви ХВС с.Осьмиговичі.

Був дощовий недільний день, такий, яких сотні вже, мабуть, було в історії двох невеличких сіл Турійського району. Відрізнявся він хіба що новою для цих сіл подією, яка збереже в пам'яті людській і цей день, і цей дощ...

30 липня в селах Осьмиговичі та Синявка вперше відбулося святе водне хрещення і 6 душ вступило в заповіт з Господом. Не минуло ще й року, як в Осьмиговичах відбулася перша євангелізація, а сьогодні тут уже, хоча й невеличка, та все ж частинка живої Церкви Ісуса Христа. Й у них свято, точніше подвійне свято: хрещення й освячення щойно реконструйованого молитовного будинку.

Багато гостей зібралось, щоб розділити радість віруючих з Осьмигович. Серед них відповідальний за регіон, пастор церкви села Ліпа Микола Макарусь, директор місії «Голос надії» М.П. Сінюк та його заступники Є.Т. Мельничук і В.Ф. Онищук. Така увага дирекції місії до цієї церкви не випадкова, адже утворена вона завдяки наполегливій праці найстаршого місіонера місії «Голос надії» К.Є. Дрогана.

Розпочалося служіння на мальовничому березі ставка, що поблизу лісу. Здавалося, й кремезні дерева, й блакить води, прикрашена квітами, й навіть насуплені хмари прислухаються до досі нечуваного тут співу християнських псалмів та проповідей Слова Божого. Та найуважнішими слухачами все ж були люди. Одні прийшли подивитися на нове для них «видовище», інші — послухати, що тут говорять, ще інші — привітати своїх знайомих. Та не це головне, головне те, що вони прийшли, не злякалися ні грязюки, ні хмар, що ось-ось готові були пролити сльози рясного дощу. І Господь, вірю, не обминув нікого, торкнувся кожного серця силою Свого віковичного Слова.

Кульмінацією цього дня було хрещення, яке зверхував заступник директора місії «Голос надії»

В.Ф.Онищук. Один за одним шестеро людей виголошували традиційно-урочисте «Вірую!» та «Обіцяю!», стаючи повноправними членами Тіла Христового.

Далі служіння продовжилося в молитовному будинку, де зібралось близько 150 чоловік. І знову лунали проповіді, хор Церкви Христа Спасителя міста Луцька під керівництвом Олександра Величка невтомно славив Бога піснями, нові члени Церкви вперше стали учасниками страждань Ісуса Христа, звершаючи Заповідь Господню. І протягом всього служіння Церква дякувала Господу за Його благословення, особливо за чудовий молитовний будинок. Пам'ятаю, як десь півроку тому я вперше побувала у непримітній хатині на околиці села, яку місцева влада виділила для молитовного будинку. Чи ж могла я подумати тоді, що мине зовсім мало часу — і віра та старання невеличкої групи християн перетворять це «гідке каченя» у «прекрасного лебедя». Не могли повірити в це й жителі села, і місцева влада, представники якої висловили щире вдячність віруючим за швидко проведenu реконструкцію цього будинку. Воістину, сила Божа здійснюється в немочі, і це помітили навіть невіруючі. Голова селянської спілки С.М. Гончарук у своєму вітальному слові сказав: «Люди не могли б так швидко відремонтувати, це, безумовно, зробила тільки сила Божа!» Як добре, що представники влади розуміють це, отож, недалеко вони від Царства Божого.

Багато добрих відгуків про богослужіння та й про життя віруючих з Осьмигович можна було почути з уст їхніх односельчан. Добре, коли проповідують не тільки словами, а й ділом. Нехай же світло ваше, дорогі християни, і надалі світить перед людьми: вашими сусідами, односельцями, «щоб вони бачили ваші добрі діла, та прославили Отця вашого, що на небі» (Мт.5:16).

Ольга МОРОЗОВСЬКА.

Місіонерам

Батькам здавалося: ці діти
безтурботні,
Самі розваги в них на думці
— й тільки,
Вони без них блукатимуть
голодні
І їх лишать не можна без
опіки.

Та ці дівчата, лагідні,
тендітні,
Ці юнаки завзяті і
натхненні
Уже думки плекали
заповітні
Піти в краї далекі та
безмежні.

Не для пригод, щоб нерви
лоскотати,
Не ради вражень і не для
багатства,
А щоб нести від хати і
до хати
Живе і незнищенне
Слово Царства,

Щоб у краях непевних,
зледенілих,
Де душі і земля важкі,
холодні,
Із іскр любові Божих,
невгасимих
Запалювати вогнища
Господні,

Щоб грілися
врятовані з безодні
Льодів і мороку —
і серцем відтавали,
І радісні життям,
і щастям повні
Христу співали.

І ось дівчата, віддані
Христові,
Й завзяті юнаки —
сягнули мрії:
Вони зі Словом і вогнем
любові —
Місіонери у снігах Росії.

Вони невтомні в Божім
благості —
Бо треба, щоб земля про
Спаса знала.
І славиться Господь
на кожнім місці,
Де їх нога ступала.

Василь МАРТИНЮК.

Педагоги вчаться

24-27 липня 2000 року в місті Луцьку, в приміщенні місії «Голос надії», відбулася перша сесія курсу навчання місіонерської школи за програмою «Християнська педагогіка».

Перед її початком виступили з привітальним словом заступник голови ВСЦ ХВСЦ, директор місії «Голос надії» М.П. Синюк, заступник єпископа церков ХВС Волині М.І. Близнюк, завідуючий відділом освіти місії Є.Ф. Абрамович, викладач біблійного інституту О. Ковальчук.

Протягом трьох днів 29-ом педагогам-християнам з міст Луцька та Нововолинська, Луцького, Любомльського, Турійського, Локачинського, Рожищенського, Іваничівського, Ківерцівського, Маневицького районів брати М.І. Близнюк, О. Ковальчук, Р.І. Деркач, Л.Ф. Оніщук прочитали лекції з християнських доктрин, апологетики, бібліології, лідерства, дитячого евангелізму та антропології.

Мета навчання — підготувати вчителів-християн до проведення занять з християнської етики в навчально-виховних закладах та спрямувати їх до активної виховної роботи з дітьми на евангельських засадах справжньої духовності. Наступна сесія курсу занять за цією програмою буде проведена під час осінніх шкільних канікул у листопаді 2000 року. Весь курс розділений на чотири сесії, після закінчення яких будуть вручені відповідні свідоцтва.

Наприкінці сесії учасники обговорили ряд питань, що стосувалися діяльності Волинської асоціації педагогів-християн з

січня по серпень 2000 року, затвердили план роботи асоціації на серпень-листопад 2000 року, ознайомилися з досвідом викладання християнської етики та моралі в школах Львівської, Тернопільської, Івано-Франківської та Рівненської областей України, вирішили клопотатися про проведення уроків християнської етики та моралі замість уроків валеології в загальноосвітніх школах.

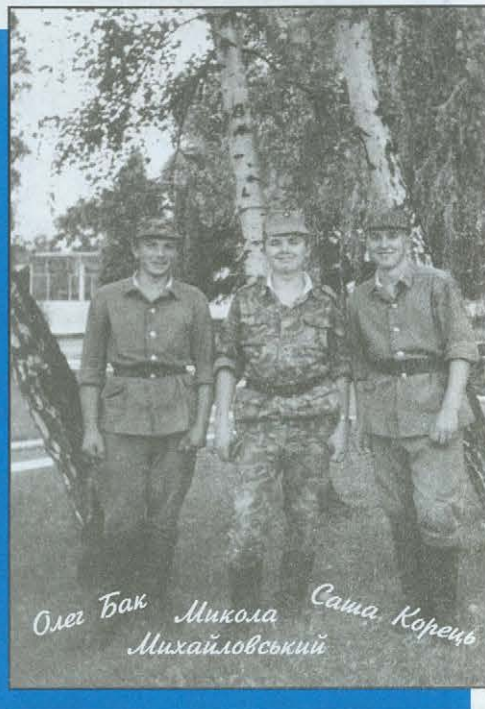
Слава нашому Господу Ісусу Христу!

Вітаю всіх братів і сестер, хто любить нашого Господа.

Вперше примірник вашої газети я тримав два роки тому, коли проходив строкову військову службу в армії. Але розповім все по порядку.

Народився і виріс я в сім'ї невіруючих людей. Змалку мене оточували гріх, неправда і несправедливість. А коли я виріс, не відрізнявся від інших людей, серед яких жив. В 20 років я вже закінчив школу на «відмінно» і технікум з червоним дипломом. Думав, що маю все, а чого не маю — обов'язково досягну самостійно. Замість третього курсу університету я вибрав армію. Крім всього, що вмів, тут навчився зброю тримати, слабших ображати і не коритися владі. Коли молоді хлопці йдуть в армію, чи то матері, чи то хтось інший дають на дорогу хрестика на шию або книжечку Нового Заповіту. В одних ці книжечки служать записничками, інші десь залишають або забувають, але я завжди чомусь носив її з собою. Іноді навіть змушував себе читати по одному розділу на день. Іноді забував. Через півроку служби стало у мене більше вільного часу, але читав менше. Минув рік, залишилося кілька місяців до демобілізації, прийшли молоді солдати. Серед них було двоє віруючих-п'ятидесятників. Це Бак Олег з Кам'янухи Маневицького району і Корець Олександр з Підріжжя Ковельсь-

«Зі мною подружився Христос»

Олег Бак Микола Саша Корець Михайловський

кого району. Вони відрізнялись від інших — нікому не відмовляли, нікого не обманювали, а з собою носили такі ж книжечки, як і в мене.

Не знаю чому, можливо тому, що десь далеко в мене була віруюча бабуся, чи тому, що ніколи до православних чи то до католиків я себе не відносив, але я вирішив їм допомогти. Я — зас-

тупник командира взводу, а вони — молоді солдати. Це було для мене дуже просто. Скоро ми з хлопцями подружилися, і саме тоді зі мною подружився Христос.

Свою книжечку я прочитав за тиждень. Я зрозумів, що Христос — це не тільки Той, Хто 2000 років тому вмер на Голгофському хресті, але Той, Хто воскрес і живий, і сьогодні поруч з нами, сьогодні прощає гріхи і сьогодні робить чудеса.

Коли я їздив у відпустку, за два місяці до демобілізації, я вперше потрапив на зібрання. Там я отримав відповіді на свої запитання. Цього літа я хочу приймати водне хрещення. Я хрещений Духом Святим, в мене є брати і сестри, є брат Олег і брат Саша з Волинської області. І поруч Господь. В мене є все, але нічого я не досяг сам, все з милості Божої.

Недавно на зібранні мені знову потрапила в руки газета «Голос надії». Я вирішив поділитися радістю в Господі і передати привіт всім братам і сестрам, братам Олегу і Саші та їхнім батькам.

Хай Господь благословить вас!

**Микола Михайловський,
с. Теремківці,
Чемеровецький район,
Хмельницька область.**

Пожертви на газету надсилайте на розрахунковий рахунок № 2600130016564 в УСБ м. Луцька МФО №303019 або на адресу редакції поштовим переказом з поміткою: «На газету».

Редакція не завжди поділяє думку авторів матеріалів, що друкуються.

Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються.

При передруку матеріалів посилення на газету «ГОЛОС НАДІЇ» обов'язкове.

Над номером працювали: Василь МАРТИНЮК, Віктор МОКІЙЧУК, Анна ЯРУТА, Володимир ШОЛОМ, Ольга МОРОЗОВСЬКА.

Засновники: місія «ГОЛОС НАДІЇ», обласна Пресвітерська рада церков ХВЄП Волині.

Тираж: 8000 примірників

Ресстраційний номер: ВЛ 030 від 10 березня 1994 р.

Виходить щомісячно

Редактор:

ЮРІЙ ВАВРИНЮК

Відповідальний редактор:

ЮРІЙ ТРОЦЬ

Адреса:

вул. Вороніхіна, 14а
м. Луцьк, Україна, 43020
Телефон: (03322) 5-44-06

Факс: (03322) 5-51-82

E-mail: Voice@voice.lutsk.ua